

скоро и самъ почва да излива въ пѣсни трепетитѣ на своята поетична душа и написва: „Стани, стани, юнакъ балкански“, „Кжде си, вѣрна ти любовъ народна“, „Възпоменание“, „Стара майка се прощава съ сина си“, „Изпроводякъ на едного българина изъ Одеса“ и „Китка отъ Балкана“.

Чинтуловъ и П. Р. Славейковъ. — Сатирата на Чинтулова „Китка отъ Балкана“, писана въ Одеса и печатана въ „Цариградски вестникъ“ 27. VIII. 1849 бр. 62, е интересна въ историко-литературно отношение, защото открива началото на първия литературенъ споръ у насъ. Споръ, който говори за повишено самочувство и развити литературни интереси. „Въ Одеса на 1840 год., пише първиятъ биографъ на поета, Чинтуловъ написалъ сатирата „Китка отъ Балкана“, въ която искалъ да подиграе Д. Мутева, който още преди години билъ известилъ, че ще издаде книга „Китка отъ Балкана“, а сетне нищо не издалъ“. Че сатирата първоначално е била отправена къмъ Д. Мутевъ се вижда и отъ следния пасажъ на едно Славейково писмо: „... речи че взехъ да сж страхувамъ и за моѣж-тж смѣснж киткж да ѣж не изяде котката както одесскж-тж. . .“. Така наредъ съ Мутева хумористичнитѣ стрели на Чинтулова скоро засѣгатъ Славейкова и откриватъ началото на свадата между двамата поети. Около появата на Чинтуловата сатира или малко по-късно, Славейковъ обявилъ на българския читателъ, че ще излѣзе едно периодическо списание „Смѣсна китка“, защото още презъ ноемврий 1850 година, той пише отъ Тръвна на приятеля си Цвѣтко Недевъ: „Сега по збора зехъ отъ две хиляды повече грошове за платата си и защото сме на пазаръ съ Екзарха въ Цариградъ (чрезъ писма) за печатаніе-то на една книга подъ име Смѣсна китка като периодическо списаніе“. Но когато се минало доста време, безъ да се яви обещаната книга, съмненията на Чинтулова —

Че мышката я ушъ грабнала
А нея котката изяла.

засѣгатъ чувствително Славейкова и той счелъ за нужно въ писмото си отъ 31. V. 1852 г. до Н. Х. Палаузовъ да се оплаче на своя приятелъ, защото тъкмо отъ Одеса той се надѣва да получи най-значителна помощ за издаването на периодическото си списание: „Но, Друже! . . речи, че взехъ да ся страхувамъ и за моята Смѣсна